Conţinutul constitutiv al infracţiunii de uz de armă în noul Cod penal

Asist. univ. drd. Minodora-Ioana BALAN-RUSU
Universitatea Creştină „Dimitrie Cantemir" din Bucureşti, România
oanarusu_86@yahoo.com

***Rezumat*:** *Intrarea în vigoare a noului Cod penal, mai ales din perspectiva includerii în conţinutul său a unor noi infracţiuni, necesită examinarea şi implicit cunoaşterea acestora. În cadrul lucrării este examinat conţinutul constitutiv al infracţiunii de uz de armă, cu un anumit accent pe cerinţa esenţială ce întregeşte elementul material al laturii obiective. Elementele de noutate privesc examinarea laturii obiective şi a cerinţei esenţiale, precum şi a laturii subiective, din perspectiva noii legi. De asemenea, au fost formulate propuneri de lege ferenda care vizează înlocuirea termenului de „infracţiune" cu cel de „faptă prevăzută de legea penală" şi reformularea tuturor cerinţelor necesare pentru uzul de armă în condiţiile legii. Lucrarea poate fi utilă organelor de urmărire penală, altor categorii de practicieni, precum şi cadrelor didactice universitare sau studenţilor facultăţilor de drept*.

***Cuvinte cheie*:** *infracţiune; uz de armă; latură obiectivă; latură subiectivă; cerinţă esenţială; lege ferenda*;

Introducere

Uzul de armă fără drept, infracţiune prevăzută în art. 343 din noul Cod penal, nu este prevăzută în Codul penal în vigoare, având corespondenţă în art. 133 şi art. 135 din Legea nr. 295/2004, privind regimul armelor şi al muniţiilor, republicată [1].

Infracţiunea prevăzută în noul Cod penal, constă în fapta persoanei de a face uz de amă letală, interzisă sau neletală, din categoria celor supuse autorizării, fără drept (cu încălcarea condiţiilor impuse de lege).

În legea în vigoare, în art. 133, este prevăzută infracţiunea de uz de armă letală, fără drept, care constă în fapta persoanei care face uz de armă cu încălcarea dispoziţiilor legale, iar în art. 135 este menţionată infracţiunea de uz de armă neletală, din categoria celor supuse autorizării, fără drept, care constă în acţiunea persoanei care face uz de armă neletală, din categoria celor supuse autorizării, cu încălcarea dispoziţiilor legale.

Din examinarea dipoziţiilor legii în vigoare şi a noii legi, rezultă unele elemente de diferenţiere, primul dintre acestea constând în faptul că, în legea în vigoare, legiuitorul a incriminat separat, în două articole distincte, două fapte, respectiv uzul de armă letală şi uzul de armă neletală, în timp ce în noua lege, fapta este incriminată într-un singur articol, în cadrul a două alineate, păstrându-se totuşi incriminarea separată a uzului de armă letală şi interzisă şi uzul de armă neletală.

A doua diferenţă dintre cele două incriminări, constă în introducerea în textul art. 342 alin. (1), a uzului de armă interzisă, menţiune care nu este prevăzută în legea în vigoare.

O ultimă diferenţă, constă în limitele de pedeapsă care, în noul Cod penal, sunt reduse, respectiv de la 1 an la 5 ani închisoare, în cazul uzului de armă letală, prevăzut la art. 133 din legea specială, la unu la 3 ani închisoare în cazul uzului de armă letală sau interzisă prevăzută la art. 343 alin. (1) din noul Cod penal. Asemenea diferenţe există şi în cazul infracţiunii de uz de armă neletală, dar numai în ceea ce priveşte limita maximă a pedepsei, care în art. 135 din legea specială este de 3 ani închisoare, în timp ce în noua legea [(art. 343 alin. (2) din noul Cod penal], limita maximă a pedepsei este de 2 ani.

Noua reglementare este, în opinia noastră, superioară celei din legea în vigoare, deoarece au fost incriminate două fapte, în conţinutul aceluiaşi articol, fiind incluse infracţiunile prin care se sancţionează uzul de armă, fără drept, în cazul celor trei categorii principale de arme, respectiv: *armele interzise, letale şi neletale*.

1. Latura obiectivă a infracţiunii de uz de armă

Elementul material al laturii obiective în cazul infracţiunii de uz de armă fără drept, constă într-o acţiune prin care se face uz de armă.

Prin ***uz de armă***, potrivit dispoziţiilor art. 46 din Legea nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor, se înţelege executarea tragerii cu arma de foc, asupra persoanelor sau bunurilor.

Având în vedere definirea termenului de „uz de armă" de către legiuitor, executarea unui foc de armă, în alte condiţii decât asupra persoanelor sau a bunurilor, nu va întruni elementele constitutive ale infracţiunii de uz de armă, fără drept.

Pentru întregirea elementului material al laturii obiective, este necesar a fi îndeplinită ***cerinţa esenţială***, care constă în executarea tragerii cu arma (uzul de armă), fără drept.

Prin „***uz de armă fără drept***", se înţelege executarea tragerii cu o armă letală, interzisă sau neletală, din categoria celor supuse autorizării, asupra unei persoane sau asupra unui bun, cu încălcarea condiţiilor impuse de lege [1].

Potrivit reglementărilor în vigoare, folosirea licită a forţei armelor (uzul de armă în condiţiile legii), este reglementată, la nivel general şi special, cu trimitere directă la unele activităţi specifice unor instituţii din domeniul ordinii şi siguranţei publice.

Reglementarea generală, este prevăzută în dispoziţiile art. 46-52 din Legea nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc şi muniţiilor [2].

Precizăm că, potrivit dispoziţiilor art. 146 alin. (2) din Legea nr. 295/2002, republicată, actul normativ menţionat mai sus a fost abrogat, cu excepţia prevederilor art. 46-52, care rămân în vigoare pentru fiecare instituţie care are încadrate persoane ce ocupă funcţii care implică exerciţiul autorităţii publice, înarmate cu arme de apărare şi pază, până la stabilirea în legile prevăzute la art. 41 a condiţiilor în care acestea pot purta şi folosi armele din dotare.

În aceste condiţii, *cadrul general în baza căruia se poate face uz de armă în condiţiile legii, rămâne cel reglementat în dispoziţiile art. 46-52 din Legea nr. 17/1996*.

Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 47 din Legea nr. 17/1996, persoanele care sunt dotate cu arme de foc pot face uz de armă, pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu sau a misiunilor militare, în următoarele situaţii:

a) împotriva acelora care atacă militarii aflaţi în serviciul de gardă, pază, escortă, protecţie, menţinerea şi restabilirea ordinii de drept, precum şi împotriva celor care, prin actul săvârşit, prin surprindere, pun în pericol obiectivul păzit;

b) împotriva acelora care atacă persoanele investite cu exerciţiul autorităţii publice sau cărora, potrivit legii, li se asigură protecţia;

c) împotriva persoanelor care încearcă să pătrundă ori să iasă, în mod ilegal, în sau din unităţile, subunităţile militare ori din perimetrele sau zonele păzite – vizibil delimitate – stabilite prin consemn;

d) pentru imobilizarea infractorilor care, după săvârşirea unei infracţiuni, încearcă să fugă;

e) împotriva oricărui mijloc de transport folosit de persoanele prevăzute la lit. b) şi c), precum şi împotriva conducătorilor acestora, care refuză să oprească la semnalele regulamentare ale organelor abilitate, existând indicii temeinice că au săvârşit o infracţiune ori că este iminentă săvârşirea unei infracţiuni;

f) pentru imobilizarea sau reţinerea persoanelor, cu privire la care sunt probe ori indicii temeinice că au săvârşit o infracţiune şi care ripostează ori încearcă să riposteze, cu arma ori cu alte obiecte, care pot pune în pericol viaţa ori integritatea corporală a persoanei;

g) pentru a împiedica fuga de sub escortă sau evadarea celor aflaţi în stare legală de deţinere;

h) împotriva grupurilor de persoane sau persoanelor izolate, care încearcă să pătrundă fără drept în sediile sau în perimetrele autorităţilor şi instituţiilor publice;

i) împotriva celor care atacă sau împiedică militarii să execute misiuni de luptă;

j) în executarea intervenţiei antiteroriste asupra obiectivelor atacate sau capturate de terorişti, în scopul reţinerii sau anihilării acestora, eliberării ostaticilor şi restabilirii ordinii publice;

Persoanele autorizate să deţină, să poarte şi să folosească arme, pentru pază sau autoapărare, pot face uz de armă, în legitimă apărare sau în stare de necesitate, potrivit legii.

Potrivit art. 49 din actul normativ menţionat, în cazurile prevăzute la art. 47 lit. c), d), g), h) şi i), se face uz de armă numai după ce s-a făcut somaţia legală.

Somaţia se face prin cuvântul „Stai!". În caz de nesupunere, se somează din nou, prin cuvintele: „Stai, că trag!". Dacă cel în cauză nu se supune nici de această dată, se somează prin tragerea focului de armă în sus, în plan vertical.

În cazul în care, după executarea somaţiei legale, potrivit alin. 2, persoana în cauză nu se supune, se poate face uz de armă împotriva acesteia.

În cazul prevăzut la art. 47 lit. h) şi i), se face uz de armă numai după ce s-a repetat de trei ori, la intervale de timp suficiente pentru dispersarea participanţilor, somaţia: „Părăsiţi....., vom folosi arme de foc!".

În situaţiile prevăzute la art. 47 lit. a), b), f) şi j), precum şi la art. 48, se poate face uz de armă fără somaţie, dacă lipseşte timpul necesar pentru aceasta.

În cazul folosirii armelor împotriva autovehiculelor, se execută un foc în plan vertical, iar apoi se va trage în pneurile acestora în scopul imobilizării.

În art. 50 sunt prevăzute unele dispoziţii speciale, care privesc structurile militare ale statului, potrivit cărora, comandanţii sau şefii militari pot face uz de armă împotriva subordonaţilor, pentru a restabili ordinea, dacă alte măsuri de împiedicare sau de constrângere nu sunt posibile, atunci când acţiunile acestora sunt îndreptate în mod vădit spre trădarea patriei sau zădărnicirea îndeplinirii unei misiuni de luptă, ori când periclitează, în mod grav, capacitatea de luptă a unităţii. În aceste cazuri, se face uz de armă, respectându-se prevederile referitoare la somaţia legală.

Potrivit art. 50, uzul de armă, în condiţiile şi situaţiile prevăzute în prezentul capitol, se face în aşa fel încât să ducă la imobilizarea celor împotriva cărora se foloseşte arma, trăgându-se, pe cât posibil, la picioare, pentru a evita cauzarea morţii acestora.

Dacă uzul de armă şi-a atins scopul prevăzut în alin. 1, se încetează recurgerea la un asemenea mijloc.

Persoanei rănite trebuie să i se dea primul-ajutor şi îngrijiri medicale.

În acelaşi timp, legea prevede şi unele dispoziţii restrictive privind uzul de armă, executat în anumite condiţii şi împotriva unor anumite categorii de persoane.

Astfel, se va evita pe cât posibil, uzul de armă împotriva minorilor, femeilor şi bătrânilor.

De asemenea, se interzice uzul de armă:

a) împotriva copiilor, femeilor vizibil gravide, cu excepţia cazurilor în care înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a unei persoane;

b) în situaţiile în care s-ar primejdui viaţa altor persoane, ori s-ar viola teritoriul, spaţiul aerian sau apele naţionale ale unui stat vecin.

Din examinarea dispoziţiilor menţionate mai sus, constatăm că legiuitorul a prevăzut un cadru general, care permite uzul de armă, cu respectarea anumitor condiţii.

Reglementarea vizează uzul de armă în situaţii generale, care privesc, pe de o parte, instituţiile de ordine şi siguranţă publică cu atribuţii specifice, iar pe de altă parte, alte categorii de persoane deţinătoare legale a unor asemenea categorii de arme.

Astfel, cerinţa esenţială nu va fi îndeplinită, ori de câte ori uzul de armă priveşte situaţii în care sunt respectate dispoziţiile menţionate mai sus.

În acelaşi timp, cerinţa esenţială va fi îndeplinită şi deci persoana în cauză va răspunde penal, în cazurile în care nu sunt respectate dispoziţiile art. 47-52 din legea specială.

Cu titlu de exemplu, prezentăm cazurile în care persoana care execută tragerea cu arma de foc, nu face somaţia legală înaintea executării tragerii, în cazurile menţionate la art. 47 lit. c), d), g), h) şi i) sau în cazurile prevăzute la art 52 lit. a), când persoana în cauză execută tragerea împotriva copiilor, femeilor vizibil gravide, deşi aceste persoane nu au înfăptuit un atac armat sau în grup, care să pună în pericol viaţa sau integritatea corporală a unei persoane.

Precizăm faptul că, legiuitorul nu obligă aceste categorii de persoane să execute tragerea cu arma de foc, ci instituie o procedură generală, care creează posibilitatea executării tragerii, pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu.

Aceasta înseamnă că, în situaţiile în care executarea atribuţiilor de serviciu, impun şi alte măsuri decât uzul de armă, prioritate vor avea acestea.

Pe lângă aceste dispoziţii generale, care privesc uzul de armă, există şi unele dispoziţii cu caracter special, care completează tragerea cu arme de foc pentru anumite structuri de ordine şi siguranţă publică.

Asemenea dispoziţii sunt prevăzute în art. 44 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea şi funcţionarea Serviciului Român de Informaţii [3], art. 27 din Legea nr. 191/1998 privind organizarea şi funcţionarea Serviciului de Protecţie şi Pază [4], art. 12 alin. (2) din Legea nr. 92/1996 privind organizarea şi funcţionarea Serviciului de Telecomunicaţii Speciale [5], art. 19 din H.G. nr. 520/2013 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală [6] etc.

Pentru toate structurile menţionate, precum şi pentru altele, uzul de armă, ca acţiune a organelor statului este completată de dispoziţiile legii speciale (art. 46-52 din Legea nr. 17/1996). Aceasta înseamnă că, în executarea tragerii asupra unei persoane sau bunuri, persoana în cauză trebuie să respecte aceste dispoziţii.

În legislaţia actuală, există şi două instituţii cu atribuţii în sistemul de ordine publică şi siguranţă naţională, pentru care uzul de armă implică şi alte responsabilităţi, distincte, în raport cu celelalte instituţii ale statului, cu atribuţii concrete în sistemul naţional de ordine şi siguranţă publică.

Prima dintre acestea este Jandarmeria Română, al cărui personal potrivit Legii nr. 550/2004 privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române [7], în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, foloseşte armamentul din dotare cu muniţia aferentă, precum şi alte mijloace, în situaţii expres prevăzute de lege, care vizează neutralizarea unor acţiuni agresive ale unor persoane care tulbură grav ordinea publică, pătrunderea fără drept în sediile autorităţilor publice, etc. (art. 29 din legea specială).

În caz de absolută necesitate şi atunci când folosirea altor mijloace de imobilizare sau de constrângere nu a dat rezultate, jandarmii fac uz de armă în condiţiile strict prevăzute de lege (art. 30 din legea specială).

Fără îndoială că, în absenţa altor reglementări în legea specială, prin sintagma „în condiţiile strict prevăzute de lege”, legiuitorul a făcut trimitere la dispoziţiile art. 46-52 din Legea nr. 17/1996.

O reglementare de asemenea distinctă, apare şi în Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române [8], cu modificările şi completările ulterioare, unde la art. 35 alin. (1), se prevede că, în caz de

necesitate, poliţistul poate folosi, în situaţiile şi în condiţiile prevăzute de lege, forţa armelor albe sau a armelor de foc. Armele de foc se folosesc după somaţia: „Stai, stai că trag!".

În alin. (2) al aceluiaşi articol, se prevede că, în caz de legitimă apărare, poliţistul poate folosi armele de foc fără somaţie.

Pentru a se evita unele abuzuri, precum şi pentru apărarea poliţiştilor, care execută uzul de armă în condiţiile legii, în alin. (3) al aceluiaşi articol se prevede că, folosirea armamentului din dotare pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în condiţiile şi în situaţiile prevăzute de lege, înlătură caracterul penal al faptei.

În legătură cu expresia „în situaţiile şi în condiţiile prevăzute de lege", considerăm că legiuitorul face trimitere directă la dispoziţiile art. 46-52 din Legea nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor.

Folosirea forţei armelor albe sau a armelor de foc, reprezintă ultima variantă posibilă, acţiune care va fi avută în vedere numai dacă folosirea altor mijloace nu a condus la restabilirea ordinii de drept încălcate.

Potrivit dispoziţiilor art. 36, din legea specială, se interzice folosirea mijloacelor prevăzute la art. 34 şi 35, împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, împotriva persoanelor cu semne vădite de invaliditate şi copiilor, cu excepţia cazurilor în care aceştia înfăptuiesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a uneia sau mai multor persoane.

Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează pe cale ierarhivă, iar atunci când a rezultat vătămarea integrităţii corporale sau moartea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, care va efectua şi cercetările în cauză.

O dispoziţie specială, care nu apare în legile speciale care reglementează organizarea şi funcţionarea altor instituţii din sistemul de ordine publică şi siguranţă naţională, este prevăzută în art. 39, text în baza căruia, poliţistul este obligat să ia măsurile necesare pentru înlăturarea pericolelor care ameninţă ordinea publică sau siguranţa persoanelor, în toate situaţiile în care ia cunoştinţă direct ori când este sesizat despre aceasta.

Cerinţa esenţială va fi îndeplinită în toate situaţiile, în care, se va dovedi, că poliţistul aflat în exercitarea atribuţiilor de serviciu, a făcut uz de armă, încălcând dispoziţiile legii speciale sau ale art. 46-52 din Legea nr. 17/1996.

Cu toate că aceste situaţii prezintă o mare diversitate, cu titlu de exemplu, prezentăm următoarele:

- executarea tragerii cu arma de foc asupra unui copil;
- executarea tragerii cu arma de foc asupra unei persoane, fără a se face somaţia legală;
- executarea tragerii cu arma de foc asupra unei persoane, după ce aceasta s-a oprit din alergare;
- executarea tragerii cu arma de foc asupra unei persoane, care, prin actul săvârşit, nu punea în pericol viaţa ori integritatea corporală a poliţistului, etc.;

În ceeea ce priveşte cea de-a doua categorie de persoane deţinătoare legală de arme de foc, facem precizarea că, potrivit legii, acestea pot face uz de armă numai atunci când se află în legitimă apărare sau în stare de necesitate, caz în care nu vor răspunde penal (ambele fiind cauze justificative, prevăzute în dispoziţiile art. 19 şi 20 din noul Cod penal).

Acest aspect este reglementat prin dispoziţiile art. 32 alin. (1), potrivit cărora, titularii dreptului de a purta şi folosi armele de apărare şi pază, pot face uz de armă, numai în poligoanele autorizate sau în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate.

O dispoziţie specială, priveşte titularii dreptului de a purta şi folosi arme de vânătoare, care, în afara dreptului de a face uz de armă împotriva vânatului sau în poligoane, ca excepţie, pot folosi arma de vânătoare în caz de legitimă apărare, stare de necesitate sau caz fortuit.

În cazul acestor categorii de persoane, cerinţa esenţială va exista ori de câte ori se va constata că, uzul de armă s-a executat fără ca deţinătorul armei să se afle în legitimă apărare sau în stare de necesitate (iar în cazul posesorului unei arme de vânătoare şi pentru cazul fortuit).

În practica judiciară s-a decis că, fapta persoanei care a tras cu o armă de vânătoare, pe care nu o deţinea în mod legal, asupra victimei căreia i-a cauzat leziuni, care au condus la decesul acesteia, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunilor de omor calificat, nerespectarea regimului armelor şi muniţiilor şi uz de armă fără drept, fapte prevăzute şi pedepsite în art. 174-175 alin. (1) lit. j) C. pen., 279 alin. (1) şi (2) C. pen., şi art. 133 din Legea nr. 295/2004, republicată, cu aplicarea art. 33 lit. a) din Codul penal [9].

Apreciem că această cerinţă esenţială va fi îndeplinită şi în cazul în care, subiectul activ al infracţiunii nu este deţinător legal al armei letale, interzise sau neletale, din categoria celor supuse autorizării. În acest caz, infracţiunea examinată va intra în concurs cu cea prevăzută în dispoziţiile art. 342 (nerespectarea regimului armelor şi al muniţiilor), sau cu unele infracţiuni contra vieţii, integrităţii sau sănătăţii persoanei, ori de distrugere.

Urmarea imediată, constă în crearea unei stări de pericol pentru viaţa, integritatea corporală sau sănătatea peroanelor fizice ori a patrimoniului privat sau public.

Legătura de cauzalitate, dintre acţiunea incriminată şi urmarea socialmente periculoasă, nu trebuie demonstrată de către organul judiciar, aceasta rezultând direct din materialitatea faptei comise.

2. Latura subiectivă a infracţiunii de uz de armă

Din examinarea textului de incriminare, rezultă că ***forma de vinovăţie cu care acţionează subiectul activ al infracţiunii de uz de armă fără drept, este intenţia, cu ambele forme***.

Va exista ***intenţie directă***, atunci când subiectul activ al infracţiunii prevede rezultatul faptei sale, care constă în executarea fără drept a uzului de armă, şi urmăreşte producerea acestui rezultat prin comiterea faptei.

Intenţia indirectă, va exista atunci când deţinătorul legal al unei arme letale, interzise sau neletale, din categoria celor supuse autorizării, prevede rezultatul faptei sale, care constă în uzul de armă, fără drept, şi, deşi nu-l urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii lui.

Mobilul şi scopul nu sunt cerinţe ale laturii subiective a infracţiunii examinate, însă stabilirea acestora (când există), este absolut necesară, deoarece vor fi avute în vedere în procesul de individualizare a pedepsei.

3. Observaţii critice

Infracţiunea de uz de armă, fără drept, poate fi considerată a fi una atât de pericol, cât şi de rezultat, atunci când rezultatul constă în vătămarea integrităţii corporale, a sănătăţii sau uciderea unei persoane ori în distrugerea unor bunuri.

Apreciem că actuala reglementare, prevăzută în dispoziţiile art. 47 din Legea nr. 17/1996, unde sunt prevăzute condiţiile în care se poate face uz de armă, este depăşită şi nu mai corespunde actualelor realităţi.

Avem în special în vedere, dispoziţiile art. 47 lit. d), unde se prevede că este permis uzul de armă pentru imobilizarea infractorilor care, după săvârşirea unei infracţiuni, încearcă să fugă. În practica judiciară, precum şi în doctrină, această dispoziţie a provocat numeroase discuţii, toate acestea plecând de la formularea folosită de legiuitor, din care rezultă că uzul de armă se poate face împotriva infractorilor, care, după ce au comis o infracţiune, încearcă să fugă.

Este cunoscut faptul că, în toate împrejurările, este incident principiul nevinovăţiei, iar existenţa unei infracţiuni în materialitatea ei, precum şi vinovăţia autorului acesteia, sunt stabilite numai de către instanţa de judecată, în condiţiile în care hotărârea acesteia a rămas definitivă. Ori, în această împrejurare, folosirea în text a termenilor de infracţiune şi infractor, nu sunt de natură a clarifica situaţia.

În aceste condiţii, de „lege ferenda”, propunem modificarea termenului de „infracţiune”, cu cel de „faptă prevăzută de legea penală”, termen ce este adecvat acestor situaţii, extrem de complexe.

Concluzii

Uzul de armă reprezintă, în esenţa sa, o acţiune complexă, destinată asigurării ordinei şi siguranţei publice pe teritoriul ţării.

Introducerea infracţiunii de uz de armă, fără drept, în noul Cod penal, reprezintă, în opinia noastră, un element pozitiv, fapta în sine fiind de natură a prezenta un anumit interes general pentru societate.

Examinarea conţinutului constitutiv al acestei infracţiuni, mai ales a laturii obiective, cu o menţiune specială pentru cerinţa esenţială, s-a impus datorită elementului de noutate adus, prin includerea acesteia în conţinutul art. 343 din noul Cod penal.

În acelaşi timp, prin această examinare, s-a avut în vedere şi necesitatea înţelegerii complexităţii uzului de armă, privit ca activitate complexă, circumscrisă executării unor atribuţii specifice de serviciu, de către anumite autorităţi ale statului.

Referinţe

[1] I. Pascu, în V. Dobrinoiu şi colab., *Noul Cod penal, comentat, Partea specială, vol. II,* Editura Universul Juridic, Bucureşti, 2012;
[2] Publicată în Monitorul oficial al României, partea I, nr. 74 din 11 aprilie 1996;
[3] Publicată în Monitorul oficial al Româniai, partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001;
[4] Publicată în Monitorul oficial al Româniai, partea I, nr. 402 din 22 octombrie 1998;
[5] Publicată în Monitorul oficial al Româniai, partea I, nr. 169 din 30 iulie 1996;
[6] Publicată în Monitorul oficial al Româniai, partea I, nr. 473 din 30 iulie 2013;
[7] Publicată în Monitorul oficial al Româniai, partea I, nr. 1175 din 13 decembrie 2004;
[8] Publicată în Monitorul oficial al României, partea I, nr. 305 din 9 mai 2002;
[9] I.C.C.J., Secţia penală, decizia nr. 1441 din 7 mai 2012 – www.scj.ro